

SÕJAJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 36

JUULI 1932

4. AASTAKÄIK

Maailm keerdsõlme lahendus.

Maailm Jeesusele — Jeesus maailmale;
neis sõnades peitub lahendus maailma raskustele.

Kui inimene oma plaane valmistades
unustab Jumala, siis on mõeldamatu
järeltuleks — kannatused, raskused ja
õnnetused.

Nii siis peab inimene ümber pöörama
Jumala plaanidele, ümber pöörama eluviisidele,
milliseid kuulutas maailma Päästja.
Maailm Jeesusele — Jeesus maailmale!

Maailm Kristusele — Kristus maailmale!

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.

Diviisi Pääkorter, Rīga, Valde-
mara teia 33, 9.

ÜLDINE TEADAANNE.

Asutaja päev peetakse igas
korpuses pühapäeval, 10. juulil.

Korraldusel

Alf. W. Lockyer

diviisi komandör.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Rootsi staabiorkestri küllaskiik on
nüüd mõeldud, kuid me olemas saan-
ud väga palju vaimustust ja õnnis-
tust nende tulekust. Nad väljendasid
tõelist salvatsionistlikku vaimu kõigi
oma pingutustega, kuna nende mot-
to „mäng ja laul Jumalale kiituseks“
toodi esile tõetruult.

Kongressi koosolekul Tallinnas
olid abiks ja õnnistuseks, ning alates
koosolekuga reedel, kuni lõpu-
demonstratsiooniini, meie tundsin
Püha Vaimu juhtimist. Tema jõud
kuulutati auulistest tagajärgedes ka-
hatsuspingil. Tänu Jumalale kogu
tema hääduks ja jõu eest, Teated kõi-
gi koosolekute kohta leiduvad teisel
selles lehes.

Nüüd tulevikus suhtes. Need
kaaks sündmust kindlasti vahvastasid
iga sõdurit ja nekrutti, ja ma usun,
et teie jätkate võtmast osa igast võim-
lusest, mis kohtavad teid teel.

Vabahooskooseluse, mis peeti
reedel ja pühapäeval pärastlõunast, näi-
tavat muuda imelisel avamist, mida
Jumal on annud meile, ja rahva tä-
helepanu on tunnuseks, et paljud
igatsevad rohkem tunda Jumalat.

Sarnased vabahooskooselud kut-
suvad meid suurematele asjadele
Jumala hääks, ja ma palun teie kaas-
tegevust, et teha need koosolekulud
rahva teenistuseks. Seda võib saavuta
tada usu, palve ja töö läbi, x'rae jär-
ke hoolitusele seda võimalust, et
kindlustada põrmist päästmatutele.

Minu palved ja mõtted on ühes
teiega ja ma igatahes karatsen teia
järgneva küllaskäigu igasse korpuses
lähemate lähedaste jooksul. Jumal
anuku teile jätkuvalt võitu!

Ühenduses Asutaja päevaga, mida
pühitseatakse pühapäeval, 10. juulil,
põratakse erilist tähelepanu Pääste-
armee Asutaja, kindral William
Boothi elule ja tegevusele. Kirjutised
tema sulest leiduvad selles väljaandes,
ja meie soovitate lugejalle ligenda
hoolikalt iga kirjutist. Teis avastate,
milline lahke mees ta oli. Mul oli ees-
õigus teia näha ja kuulda kõnelemas
mitmesugustel puhkudel, ja ma võin
praegu tunda tema vaimu mõju, mis
on läbiastunud Päästearmeele üle kogu
maailma.

Jumal tarvitab seda meest maailma
äratamiseks, ja tema pühitusse läbi
on tuhanded naised ja mehed leidnud
elu ja õnne allika. Andku Jumal au-
lisi õnnistusi Asutaja päevale!

PUHAS SÜDA EI OLE —

**MÕNED ASJAD, MILLEST
INIMESD MÕTLEVAD,
ET NEED KUULVAD
PÜHITSUSELE.**

ARMEE ASUTAJALT.

PUHAS süda ei ole süda, mida kunagi ei künsata tegema kurja. Ar-
vatavasti ei ole kunagi olnud sarnast asja ja ei ole ka tulevikus, mida
võib nimetada „südameks, mida iialgi ei ole künsatud“ — see on mees või
naine, kes kunagi ei ole künsatud tegema pattu mingisugusel kujul. Mitte
ainult meie armast Issand ei olnud künsatud saatana poolt kõrvast. Teda
künsati tervelt oma eluajal. Apostel Paulus ütles, et meie päästik künsati
kõiges nii nagu meile, aga halleloluja — Tema tuli kõigest läbi võttes ma-
ilma, ilma ja saatana, ja tuli kõigest läbi ilma patuta. Tal oli võit kõige
üle, sest apostel ütles: „aga Teda on siiski leidnud ilma patuta.“

Ma seelitselised, teil tuleb künsatud tervelt oma eluajal isegi kuni taeva
väravateni: aga tänu Jumalale — künsatus ei ole patt, ja arm, rikkalik
Jumal arm saab meile osaks, et võime võita kõiki künsatusi, mis tulevad
meie teele. Teie võite saada läbi ja olla kui võitjad. Pidage meeles, ehk
küll teil võib olla puhas süda, teie peate siiski võitlema künsatuste vastu.

Puhas süda ei ole süda, millel ei ole kannatusi. Jeesus südamepuhtus
ei tule küsimuse alla, sest Tal oli see kindlasti. Tema oli püha ja ilma-
leitmata, ja siiski Ta oli „valudemees“, Peetrus räägib meile, et ehk küll
ta pidas oma südameetnustuse pattu Jumala ja inimeste ees, siiski Ta
ei olnud kaitsitud sellest, et olla neagdel „kurh mõnesuguste künsatuste
sees.“

Kõikidel vanaaja pühadel olid oma rasked ja pimedad ajad ja mitmed
neist läksid läbi suurtest valudest. Ja nii nagu see oli vanaaja pühade
inimestega, nii see on ka praegusel ajal. See ei ole mitte pattune olek,
kui nutatakse ja ollakse rõhitud, kui meie ainult ei anna meid uskmatu-
sele ja ülekohtule. Olge rõõmsad, vennad ja õed! Kui olemes ümbritsetud
veest ja tulest, siiski peame minema edasi oma teed. Kui lähete edasi us-
kudes, siis teid ei mõisteta hukka, vaid Jumal vabastab teid.

Puhta sidame alla meie ei mõista südant, mis ei või teha pattu. Sa-
tan ise oli kord ilus ja ilma patuta, aga ta andis alla künsatusele, Tema
patuta oleku kroon langes temal ja selle asemel, et ta oli üks ilmetest
inglitsid, sai ta hirmsaks vaenlaseks, saatanaks, kes pidi hakkama tulevast,
kns ei ole pattu, ja tema elusse on pime põrgu. Aadam oli puhas päiale
oma loomise. Jumal lõi teda, et ta oleks häa, aga alles juhatajad saata-
sant, kaotas ta oma puhtuse ja teda aeti välja. Eedeni aiast.

Häda, häda! Meil on see suur kurbitus, et näeme ligi sageli, kuidas
usklikud ja pühad langevad pühadusest pattudesse. Mõned kurvad äralan-
genud, keda meie tunneme väga hästi, kindisid kord väga ligidalt Jumala
ja heidsid oma riideid maailma poolt määratavina ja olid eeskujuks
kõigele, mis puhas ja ilus. Aga nad on läinud tagasi maailma ja nad on
illegiti poris põrrelemas, nii nagu pestud siga.

Nii teie näete, mu armast seelitselised, et ükskõik kui puhtad teie süda-
med ka ei võt olla, on teil siiski võimalik teha pattu. Ehk küll teie pesete
oma riided puhtaks ja kõnnite valgete riidetega Jumala pühas osasamis-
ning teil võib olla usk, mis liigutab mäigesid nende asemel ja võite tuua
mitmeid päästmisele, pidage meeles — nii kaua kui teie elate siin elus,
teil on võimalik langeda selle armu juurest. Teie peate pidama meeles:
kui teie ei valva ega palu, siis võib patt võtta teie üle võimuse ja päiale selle,
et olete toonud palju teisi päästmisele, võite ise hukkada, sellepärast, „kes
arvab ennast seisvat, see vaadaku, et tema ei lange.“

Puhta sidame alla meie ei mõtle mingisugust nii õnneliku seisukorda,
et rõõm, kasulikud ja jõud ei võiks kasvada suuremaks. Kiskuge oma
alast ümbrõhi välja, ning fõudite ja puid kasvavad suurema kiirusega ja
muutuvad ikka viljakamaks.

Just nii sel silmapilgul laske, et Jeesus Kristus puhastab teie süda-
medega kõigest vaenukkusest ja uhkusest, et ta võiks sääl välja kõik
salvatu ja eneserõnnustuse ning kõiki muud halbu, omadusi ja siis usk,
rahu, loots, armastus, alandus, julgus ja kõik teised ilusad omadused
saavad veel ilusamaks ja kannavad rikkalikult vilja.

Milline oli Asutaja usk.

William Boothi armastuses langenute ja hukkjätate vastu väljendus te-
ma sügav hing. „Mis võis olla meie arusaamise järele William Boothi ime-
lise töö saladus?“ küsib ühes kirjelduses William Boothi eluokirjutaja,
ajakirjanik H. Begbie. „Usk polnud kindralile ei muinasajaga ega senti-
mentaalne võorõõpetus, vaid tõsius. Ta polnud müstik ega ka teo-
loog. Ei, tema oli mees, kes aetis alla keskel ja kes tarvises usku kui
võimalmat jõudu inimhingede päästmiseks.“ Ta ei katsetanud usku kohan-
dada moodsa eluga, vaid tahtis, et moodne elu kohanduks usuga. Kin-
dral William Boothile tähendas usk rõõmsat ja tänukiku andumist Jumala-
le. Täelise ehtsa religiooni kogu saladus oli tema jaoks tuhtes armas-
tuses, vabatahtlikus andumises, isiklikus, teadlikus ja selges endu üle
pühitusese.“

„On palju kõrgelseisvaid isikuid,“ kirjutab sama H. Begbie, „Jees
kindral Boothi teoloogiat mõeldes häamelegaga pooldavad. Aga isegi kõik,
mis on mõistatlik, on neil kardetaval pinnal. Kindral Boothi panni pa-
rühla ümbritsevad, mitte filosoofide või uue teadlase mõttelise, ja tal oli
õigus. Kõik Päästearmee õpetused ja pühimõtted, kui ka taataval määr-
kogu kristluse omi võivad saada William Boothi arvates inimeste
omaks ja neid võib kuulutada katustelt, ja ometi ei või nad anda vähe-
matki jõudu, et edukalet anduda päästmisele ja selle levitamisele.“

Kutse teenistusele.

PÜHITSUS, millest meie räägime
Armees, sisaldab eneses kõige
suuremat huvi teiste hingede vastu.
See näitab väga hästi Armees tõu-
su või langu, kui palju meie võime
juhutada teisi hingi Kristuse juure.
Meie esimene vastustus on kuulutada
armuõpetust, mis kõik on koondatud
meie Issanda Jeesuse Kristuse ümber,
armuõpetust sellest, et inimesed
võivad sündida uuesti Püha Vaimu
läbi.

„Salvatsionisti siht on“, ütles Asu-
taja, „snaad inimesi päästmisele ja
teha need tõsisteks pühadeks ja Jee-
suse Kristuse eest võitlejateks.“

Mõned meie seast teavad väga vä-
he või mitte sugugi kaastundmusest
inimeste vastu. See tasane tuli ei põ-
le meie seest õed ja päevad. Kui see
tuli põleks, siis meie ei võiks öelda:
„Meie teeme väga hästi“, kui juba
mõni nädal meie ei ole rääkinud hing-
gedega ega juhatanud neid kahtse-
miskle. Kui hinged ei saa päästetud
ja võidetud, siis meie ei või olla rah-
uldatud.

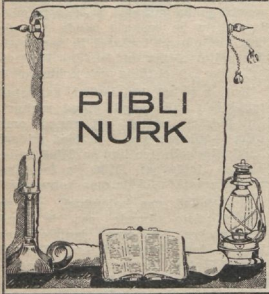
Kuid on tuhendeid salvatsioniste,
kelles on sarnane kaastunne hingede
vastu, Nad on muudetud nii väga, et
kõik nende ümbruskond märkab seda.
Igaüks nende seast on „kõige pare-
mini tuntud isik nende ümbruskon-
nas“ sellespärast, et nad tunnevad
kaasa inimestega.

Hingede võitja peab mõtlema välja
asju. Ta peab saama aru Jumala sih-
tidest, patu iseloomust, Lumastaja
iseeloomust ja tööst. Ta peab teadma
selgesti tõde, et kui inimesed põigva-
vad Kristuse, siis nad põigavama oma
ainukes lootuse. Kui kord tõde saab
võimuse meie üle ja meie haaram
kinni tõest, siis meie ei ole enam ha-
rillikud inimesed. Meie põleme. Meie
ei saa loobuda mõtest teistele. See
on meie sidameas. Meis on armas-
tus ja igatsus teha midagi teiste sel-
sukorra tõstmiseks ja parandami-
seks.

Välise kaastunne ei ole mitte see-
sama, mis on sisemine armastus, lee-
gitsemas meie rinnus ja ta on vähem
kui sisemine valu hingede pärast.

Kui meie omame tõesti kaastunnet
hingede vastu, siis meie peame mõist-
ma armuõpetuse sügavust ja tähtsust,
mis usaldatud meie hooles. Arme
kunagi püüame teha seda külgetõm-
biluiks tühiste asjadega. Mõtelge Asu-
tajale, tema lihtsate sõnumile suurte
ideedega. Mõtelge komandör Railto-
nile, kes oli türlkane türlklastele ja
jaapanlasele jaapanlastele. Ta kirjutas
lihtsalt, aga ta kunagi ei kaotanud
oma väljenduse võimet ja armastust.
Armastus hingede vastu algas nagu
väike säde puhtas südamas ja kasvav
suuremaks, sellepärast, et ta sai alai-
selt toidetud ja ta oli tõsine Kristu-
se võitleja. Nii võib juhtuda meie
igahelega ja me võime olla iseenesele
ütlatuseks. Komandör Hurren.

**Lugege ja levitage
„SÕJAHÜÜD“.**

Päevased üllatused.

ÜTELUS: „Meie ei tea, mida päev toob enesega kaasa“ on sageli väljendatud hoiatusena siis, kui meie mõtleme ja teeme suuri kavatsusi tuleviku kohta. Ükskõik, millised ei oleks ka meie lootused, meie leiame alati midagi ootamatut — raskused ilmuvad nagu vaenlased haljalt rohult, ja meie jõupingutused ja kavad on sageli takistatud nende läbi. See on lihtne kogemus, mida võivad tunnistada mitmed, kes on elanud seda läbi.

Kirjakohet: „Ära kiitle homset päeva, sest sa ei tea, mida see võib tuua,“ on ühenduses selle hoiatava tooniga. Ärugi olgu meil niisugusust ühkuks ja enesele kindlat ootust, pea meesole oma rumalust ja kõiguvat aega ja arenda omale alandlikku vaimu. Homsel päeval võib olla sinule varjul midagi täiesti ootamatut. Evangeeliumis näeme, kuidas rikas mees kiitles iseenesest, kuid Jumal lõikas läbi kõigist tema kavatsustest ja tema unistustest.

Ma mõtlen siiski, et ei ole pühakirja järele vale, kui vaatame oma kohustusi teiste küljel. Tõde, et meie ei tea midagi homsest päevast, peab ühendama meie lootuse ja suurendama meie usku ning ootusi. Jürgensil päeval võivad olla enesega kaasas auvilised asjad. Meie tahame oodata põnevusega ja töötada vahvasti. Sel viisil meie võime saada sellest palju kasu, oleme õiglasid ja suur hulk võib tunnustada meie usinusest.

Kui päev on toonud enesega kaasa pettumusi, siis on olnud ka abi, mida meie ei mõistnud oodata, rasked ülesanded on läinud hästi meie käes edasi ja meie oleme püüdnud sageli peatuma ja imestama üllatusi, mis tulevad kaastööst, ja meie ei ole kurvastanud vastupanekute üle.

Issanda teenistuses meie leiame, et iga päevaga tuleb lahendada midagi uut, ja kõik sünnib Ikma tahtmise järele.

Meie leiame seda isiklike kogemustena. Suur usuniini töö oli ühe õnneliku päeva üllatus. Mõne nädal võis tulla pika ootamise ja võitlemise järele, kuid mõnele teisele tuli see täiesti ootamatult! Päev oli just sarnane teistele hariikele päevadele, kuid enne selle lõpetust, me olime muudetud uuteks inimesteks.

Sellest ajast päälle on olnud vaimulik elus võitlusi, aga meie oleme saanud jälle ja jälle uuesti armu ja abi. Meie oleme saanud üla oma nõrkest. Meie ülesanded, mille ees väriseme, kuid mida me siiski ei võinud jätta hooletusse, said põhjuseks tänuandmisele ja töid meid Eheneseri juure.

Võib-olla meie omaksed olid meie vastu, nad ei olnud meie vastu õiglasel ja heakel, aga tuleb aeg, mil pimedad ja aetakse laiali valguse mõjul ja meie saame juubelipäev. Võib-olla on mõnel tagakiusamise või haiguse aeg, kuid pimedad ajad mööduda (Lõpp 4. veerul.)

EMADELE JA KODULE

Asutaja kõneleb ikkagi veel.

Kellegi salvatsioonisti mälestusi.

VÄGA mitmel kombel võime mäletada Asutajat. Esimesed päevad olid täis võitlusi ja raskusi, mil ta tegi otsusi, mis muutsid kogu tema elu ja ka mitmete tuhandete elu. Millised vägevad asjad oleksid sellest noorpõlve otsustest! „Jumal peab saama kõik, mis on William Boothil!“

Need olid pimedad päevad Whitechapis, kui William Booth ja ta väike perekond algas oma elutööd, kuid neil olid ka suured ja hiilgavad võidud-ajad.

Meie võime peaaegu kuulda tema häält, kui ta tuli koju vaesest East End linnaosast ja ütles oma naisele: „Kati, ma olen leidnud oma eluülesande. Need on hinged, kelle päästmise järele ma olen igatsenud kõik need aastad. Kõndides seal tänavaid, kuulsin nagu üht häält enese kõrvus: „Kus võid sa leida sarnaselt paganad kui siin ja kus mujal on nii suur tarvidus sinu abi järele? See rahvas peab olema meie rahvas ja meie Jumal peab olema nende Jumal.“

Meie mäletame vaimustusega, mida aeg ei või vähendada, kuidas see vana suur mees seisis platvormil ühes komandör Lawleyga ja hüüdis suure häälega: „Halleluujat, järgmine on siin!“ kui nuttev patune tuli ette kahtesugupingile.

Meie tuletagem meele, kui ta oli alles noor oma eluajal ja kõneles väsitamatult mitmes maailmaosas, elas rongil ning laeval ja võeti vastu vürstide, kuningate ja valitsejate poolt, kes armastasid teda ja hädaduse ja õilsa hinge pärast.

JA siis olid need intimsed silmapilgud, mil ta lahutas enese päästesõjast ja oli kodus ühes lastega, Armees omaga ja lastelastega.

See pidi olema läbikatumine üksikudel silmapilkudel, olla ära kaugel teises maailmaosas nii armastatud sõnast kui seda oli „kodu“ tema lase. Isegi olnes Londonis, oli temal väga vähe aega olla kodus ja tunda seltsel rõõmu.

Keegi, kes tundis teda, ütles: „Boothi kodu oli enam kui muud randeajama sarnane. Alati tuli üks koju ja teine lahkus jällegi. Vankrid tulid ukse juure — sinna toodi kirju ja telegramme.“

Kõik need kojutulekud ja äraminekud: see tähendas, et kõõsis pidi alati valmistatama toitu, ja kahtlemata tulid Katarina Boothi rinnust mitmed ohked selle korrapärase kodutalituse pärast.

Aga siäl oli sarnane püüd sihi saavutamise pärast ja kogu ihu ja hinge loovutamine Kristusele, kuna selle läbi loodi Päästarmee, mida meie tunneme tänapäev.

Ja siis meie tahame pidada meeles enne surma väljendatud sõnu: „Jumala töötused on kindlad, kui teie vaid usute neid.“

Varsti päälle nende sõnade väljendust kuulis maailm kurba sõnunit: „Kindral on pannud maha oma mõõga,“ ja isegi viimane kuulutus tema surmast oli majesteeitlik sõjaväelikkuse väljendus, mis iseloomustas kogu tema elu.

Kindral Booth surnud? Tema mõök pandud maha? Meil, kes meie armastame teda, meil, kes võitleme odasi sõjas, mida tema algas, välvuh veel mõik meie käes. Vaimustus tema mõgast, mida ta kandis ja millega ta võitles, ei ole veel kustunud.

Jumala töötused on kindlad, sellepärast usume neisse, haarama neist kiit ja teeme need teatavaks kogu maailmale. Jumal aidaku meid ise oma sõjas niihästi kodus kui väljas!

Tiituse iseloom.

Apostel Pauluse poolt Tiituse likitamises korintlaste juure võime koostada Tiituse iseloomu. Ta oli —

Tõsine.

„Tänu olgu Jumalale, kes niisuguse hoole teie pärast Tiituse südamesse on annud.“ (2. Kor. 8:16).

Usin.

„Et ta usinam oli, siis on tema ise hea meeliga teie juure läinud.“ (2. Kor. 8:17).

Õisekohene.

Paulus ütles: „On's Tiitust teid petnud?“ (Mõte on, et ta ilalgi ei kasutanud oma autoriteeti). „Eks meie ole ühesuguse vaimu sees käinud? Eks

meie ole ühesuguste jälgede sees käinud?“ (2. Kor. 12:18).

Kas oleme Tiituse sarnased? Kas on meie südames „tõsine hulk“ teiste suhtes? Kas meil on julgust täita raskeid kohustusi?

Kui oleme asetatud vastutavasse seisukohta, kas meie siis loobume kasutamast oma autoriteeti? Või kas väljendame uhket meelt nende, kes meid ümbritsevad, ja nõuame endile tähelepanu eesõigust? Kui meie tarvitame vastutusrikast seisukohta targalt, siis meie ei otsi tähelepanu enestele, vaid meie püüaksime kasutada iga võimulust, et paremini saada kõikide sulasteks.

Elutarkus.

Püüa poolehoidu ja rõõmu osaks saada lasta kõigile, kes on sinu mõju piirkonnas. Ole alati valmis, ütleva mõne sõna parajal ajal kurbadele ja koormatutele.

Pane tähele alati väikeid asju, mida sa võid teha. Ära pea midagi liig väikeks, et seda teha parimal kombel. Ela isemeelsusteta, armasta ja teeni Jumalat niisuguselt, et inimesed tunnevad ära, kes sa oled.

Sinu näoilmes on kirjutatud, kes sa oled. Inimeste silmad tõmptakse ligi nagu magnedi läbi ja nad hüüavad: Milline sõlmad isik!

Katarina Booth — Asutaja parem käsi.

Ükski salvatsioonist ei unusta tähtsast päeva, 2. juulil 1865. a., mil William Booth suure teigi alal pidas oma esimese koosoleku Londoni Ost-Endi linnaosas. Kuid tegutsedes vaestega, ei pööranud William Booth ilgigi selga rikastele, keda ta oli sunnitud kasutama oma plaanide tootamiseks. Siin oli Katarina Booth oma mehele väärtuslikuks abiks. Katarina kõnevis oli omanee eriti paremast seisusest kuulajatele, ja ta ei lasknud möödu- ja võimalust, et rikastele ja lugupeetule tuua toitu nende hingede jaoks. Magneediline tõmbejõud, mis väljus temast, oli seda imelise, et ta ei hānenud seltskondlikke patte nimetada nende õige imega. Paljud vabameelsed vaestesõbrad tõmmati algul ligi Katarina koosolekute läbi, ja oli ta kind võtnud nende poolehoidu, siis ei lasknud ta neid lahti usaldusest, et töötada kaasa. Imestusväärilise osavusega võitis ta tagasi need, kes arst usaldas tagasi võitlejate ridades, kui need kohutas mõni olukord, ta selgitas, vahvustas siis südamesse tulla-va soojusega. Kindlasti peaks hiljalt 166, millega kindral Booth imelises maailmas, teinud nii laavasarnaseid edusamees taktikata ja strateegiat, millega Katarina juhtis võitlust. Kindral ei võtnud midagi ette, enne kui oli ära kuulanud oma naise nõuannet.

Oli imeline kokkusaatmine, et samal ajal, kui William Booth avas sõjakäigu Ost-Endis, ka Katarina pidas oma esimesi koosolekuid West-Endis. Nõnda haarati kaasa ühel ajal Londoni elanikkonna kaks vastaspoolset klassi.

Igal pool Päästearmees nõupidamistel oli Katarina juhtivaks vaimuks. Kindral hindas tema peaaegu prohvetlikku kaugelenemist, tema sõlgavast inimloomu tundmist, tema hääd tutvust vana- ja uueaja kirikliku olukorraga. Tema truus sõprus ja vankumata vahvus aitas kindralit läbi raskete aegade.

Päevased üllatused. (Algus 1. veerul.)

vad ja teie võite olla jällegi õnnelikud ja terved.

Meie ei tea, mida päev toob enesega kaasa, aga meie võime olla rõõmsad lootuses ja usus, sest meie tunneme ja teeme Jumalat, kellele mitte midagi ei ole liig raske, liig suur või liig hääl, et meie ei võiks oodata seda Temalt.

Sest kõige halvem võib kiiresti muutuda kõige paremaks. See on meile hääl, nii nagu see oli juürgitel, kes töötanud tagajäregeta terve õo, ja siis tuli hommikune üllatus, kui Jeesus seisis kaldal, ja kõik need vaev sai tasutud. W. T. R.

„Tugev“ piiblisalm.

TERVE piibel on mulle sur väärtus — iga sõna, iga võidu või kaotamise steen, iga lugu Jumala armastusest — pimedast inimese langemisest pildist aias kuni lumastatud võidulauluni taevas Jumala trooni ülber.

„Aga just nagu aias teie nopite valitud lilli nende iluduse ja lõhna järel, nii on ka Jumala tööstuste aias olemas eriline õis, mis on olnud mulle väga tähtis mu elus. See on: „Kõigi oma teede pääl õpi Teda tundma, siis teeb Tema su teerajad õigeks.“ (Opetus 10. 3:6.)

Ma mäletan, kuidas see avaldas minu esimese mõju. Kui olin lapsesõdur, andis meie korpuse ohvitser lastele selme õllesotsimiseks ja luges neile ette pühapäevale koosolekul. Ühel pühapäeval anti mulle see kirjakohik — valged tähed trükitud sinisele põhjale. Ma riputasin selle oma magamistuppa ja näis, et need sõnad vajusid kuidagi sügavale mu hinge, kuni tundsin, et ei või elada nendeta. Hiljem kõik need aastad läbi need sõnad on olnud mulle tugevuseks.

Võib-olla mõni ütleb, et on kerge elada nende piiblisõnade järel, kui ollakse ümbritsetud jumaliku mõjuga ja kaitsitud kõikjal. Jah, võib-olla nii; aga katsumise ajad tulid. Pidin lahkuma oma armastest ja ma läksin ära selle piiblikohaga, kui oma tugevusega. Pidin oluma tõesti püsi, sest varsti pääle sõja puhkemist leiti mulle arsti teenistuskoht kuskile kaugel, ära mu kodust.

Kuigi Jumal ei jättnud mind hääde sõpradeta, siiski näis, et mu vaimulik alus oleks põrunud nagu maavärisemise, kui esimesel korral patt oma hirmudega oli alaliselt mu ees. Aga tänu Jumalale, ma ei varisenud kokku. Mu väike piiblikohik tuli mulle appi mu lootuses, esimene võit võideti ja esimene tunnistus näidatud. Mu tekst kõlas kõrvus — „Kõigi oma teede pääl õpi tundma Teda.“

Sõjaaastate jooksul olid need sõnad mulle sageli abiks. Võitlusrühmas, veepuuduses, viitasa võiduga, kaitsevad hukatuga, silmalt tähtsavaid häädohus, nõrgendatud ihuõuetuses, nii kui kahuri müringana tulid õssel need sõnad — „Kõigi oma teede pääl õpi Teda tundma.“

Paestina reisil läbi kõrvest, üle kungaste, läbi mäekäikude sain ära piiblisõnade sügavusest. Need üksikud jalaastmed — kui kergesti võis kaotada neid! Ma sain enam aru, kui väga tähendas neile vanaja meestele teeraja kinnihoidmine nende eli; teeraja kaotamine tähendas arvatavasti surma — veeta olekut, kiskjad loomad ümberingri, lootusetu rännak kõrveteel.

Siis, kui sõda oli möödunud, koju poordumine, kadetkool, vanade sõpradega Kristuses ja Armees uuesti kokkupututamine. Siin hommikumaal, kus saatan on iseäranis kaval, on raskused vahest suuremad kui otsekohene avalik vastolu. Kristus pidi ütlemale ihlele oma tüngrie ja sõbrale: „Tagane minust, saatan!“ Et ooli sellenarst; ja Ta nägi antud ettepaneku taga vaenlast luuramas.

Ja mi tuleb veel suurema jõuga minu piiblikohik: „Siis teeb Tema su teerajad õigeks.“

Ärme häheneveme kunagi Jeesust. Opime Teda tundma igras teos ja kõnes, ja Tema tahab juhutada teda eli teerajal. mis algab Kolgatal, läbi „rikkalikuma elu“ sinna elu, kus meil pole enam tarvis vaadata usu läbi kui peegelse, vaid sääl näeme Teda palest palesse.

Ensain Karl Knott, L.-Aafrikas.

Kirjutatud Asutaja William Booth.

KOHUSTUS.

SÕNA „kohustus“ on väga hääl. Mulle see meeldib ütlemata. See on nii väljendusrikkas ja arusaadav noorele ja vanale, rikkale ja vaesele ning pihale kui ka patusele. Kes ei mõista, mis tähendab täita oma kohustus?

Kohustus on teha seda, millest tunnend, et peaksid tegema, ja jätma tegemata, mida sa ei peaks tegema.

Võib-olla on see mingisugune otsus loogu eli kohta, näiteks — Patune jätab oma patu, joodik loobub joovastavast joogest, vanduja lahkuu oma vandumisest, valetaja jätab oma pettuse, ja seda alaliseks ja igaveseks.

Mu seltsiline, oled sa loobunud kõigist halbadest harjumustest? Kui ei, siis Jumal nõuab seda sinult just praegu sel hetkel. Tahad sa täita oma kohustus?

See võib tähendada usklikule, asetada iseenast ja kõik, mis tal on, Issanda teenistusse. Oled sa teinud nii? Kui mitte, siis sa ei või öelda kohtaseks sidadest, et oled täitnud oma kohustus.

Võib-olla see tähendab päästesõdurile ohverdada iseenast, et saada ohvitseriks või täita Armees mõnd muud ülesannet, millele leitakse sind olevat kohase, ja olema valmis võitlusele sellel kohal surmatunnini. Millele oled sa kitsunud? Tahad sa täita oma kohustus?

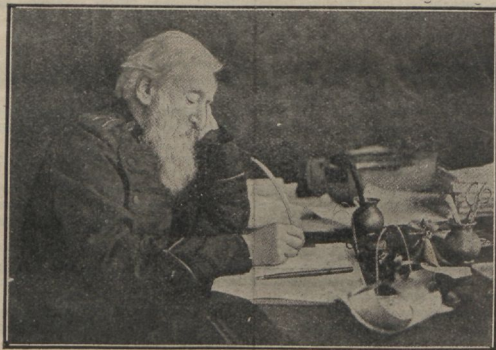
Sõna „kohustus“ tähendab võib-olla mõnele lugeda piiblit ja paluda ihes oma perekonnaga, rääkida kolleegide ta hinge üle, võtta osa vabahukoosolekuist, anda raha vaeste hääks, kanda univormi või midagi muud. Kui sinule tuleb tulla, et teha midagi neist asjust, siis pead täitma oma kohustus.

Esimene asi, mida sõdur peab tegema, kui ta teab oma kohustus, on täita seda, ükskõik mis see ka ei maksaks.

Kui sa näed oma kohustus, siis seltsiline, — Är peatu ega küsi, kas sa oled selleks kõlbuline või kohane. Kõik, mida vajad teada, on — „Kas see on minu kohustus?“

Är peatu ega ötle oma tunnetele. Need võivad olla väga kergesti eitavad sinu arusaamisele ja sidadetunnistusele. Küsi lihsalt: „Kas see on minu kohustus?“

Är peatu ega küsi, kui palju see puudutab su ilmalikke huvid, su tervist, perekonna lõbusid või midagi muud. Mõtle Taanielle ja ta kolmele seltsilisele ning küsi — „Kas see on minu kohustus?“

MEES, KES TÄITIS USTAVALT OMA KOHUSTUSI.
WILLIAM BOOTH OMA TÕBLAUA TAGA.

Vaata neile asjule, mis järgnevad su kohustuste täitmisele:

1) Algame sellega, sinu kohustuste täitmine on ligidas ühenduses su oma meele ja mõtte rahuga. Rahu on kallis varandus, aga sul ei või olla rahu, kui su sidadetunnistus ei ole selge, ja su sidadetunnistus ei või olla selge, kui sa ei täida oma kohustus. Sa võid lahendada seda küsimust ühe korraga kõigeks ajaks. Kui tahad omada seda kallist varandust tormide ja elumudade ninge tormide keskel, siis pead täitma oma kohustus.

2) Oma kohustuste täitmine on tingimus, et sul oleks kindlus Jumala meelehääst. Sarnane Jumala meelehääl kindlus on Püha Vaimu tunnistus hinges, mitte ainult sellest, et oleme Jumala lapsed, vaid et Jumalale meeldib meie tegevusi meie igapäevases elus. Aga kui jätame selle kohustuse hooletusse, kuidas Ta võib tunnista, et meie oleme teinud seda? Sa pead täitma oma kohustus.

3) Oma kohustuste täitmine on ainuke tee, millega võid ehitada endale tugeva iseloomu. Kurjusele vastupanek, kinsatuste võitmine, ristlaid, maailmast kõrgem elu, oma elu andmine teiste päästmiseks — see kõik on sidademasi ja on imestatav inglilt. Kas sa tahad olla küllalt tugev, et teha alati õigust? Siis ükskõik, kas see on raske või kerge, mine edasi ja täida oma kohustus.

Kui tahad olla hääl eeskju, et need, kellega elad ihes, võivad teha sinu järel, siis mine edasi täites oma kohustus. Sinu vaadatakse alaliselt su kodus, tööl ja korpuses. Mõnede silmad vaatavad alati sind. Mõni pühitab otustada ja näha, kas sa oled tõesti see, mis sa tunnistad; ja mis on veel tähtsam — mõni kujundab oma elu ja tegevust sinu järel.

Võib-olla olete kuulnud lugu mehest, kes seletas oma jutustajale, et ta kõnnib iga pühapäev kuus kilomeetri, enne kui jõuab kirikusse. „Oh mu hääl sõber“, ütles jutustaja, „sa ei pea nurisema selle üle. Sul on iga pühapäeva

hommikul võimalus anda kuue kilomeetri pikka jultust.“ Sellega ta mõtles, et ta on eeskju nende silmade ees, kes elavad teadrel ja nagu keiduse nelle: „Miks teie ei lähe kirikusse? Miks teie ei täida oma kohustus?“

Kui sa pafud, kui laulad, kannatad tagakiusu või mõnd muud raskust, kui hoiatad patust või annad oma raha — ühesõnaga, kui teed midagi hääl, siis selle teo läbi sa ütled neile, kes su ligiduses: „Mine ja tee sina nõndasamuti.“ „Täida oma kohustus!“

Kui täidad oma kohustus, siis sa lõused teiste silmade ees ja sind ühendatakse ka oma igapäevastes ülesannetes. Inimesed, kes põigavad sinu päästajad ja sinu usku, imestavad sind, annavad sulle tõed ja tasu, kui nad ainult on kindlad selles, et sa täidad oma kohustus. Nad ütlevad: „See inimene ei ole juhitud sellest, mis meeldib talle enesele ja mis on kerge või tulutoo.“ Ta tahab vaid täita oma kohustus.“

Kui tahad vaadata tagasi rahuldustundega oma elule, kui surim läheneb sinule, siis pead täitma oma kohustus.

Kui sa peaksid suurema täna, võid sa öelda: „Mu mees, naine, suud mind, m apaan lahkuma sinust, aga olen rahuldatud. Tänu Jumalale, olen täitnud oma kohustus.“ „Isa, ema, lapsed, suudlege mind. Olen armastanud teid, olen tõotanud teie päästmise pärast. Kiitus Jumalale, olen täitnud oma kohustus!“ „Vend, õde, isand, teenija, suudlege mind. Olen püüdnud õnnistada teid. Olen rahuldatud. Tänu Jumalale, olen täitnud oma kohustus!“ „Seltsilised, kapten, leitnant, suudlege mind. Olen võidelnud teiega ja olnud usin vaemale armsale lipule. Olen rahuldatud. Tänu Jumalale, olen täitnud oma kohustus!“

Kas sa võiksid öelda nii? Ja kui kord kohtuärje ees näed kõiki oma sõpru ja tuttavaid, kellega oled puutunud kokku sinu elus, ja patustele, kes elasid su ümbruses, kas sa võid öelda neile: „Ma tundsin teid maailmas; armastasin teid; palusin teid eesti; ja ma täitsin oma kohustus! Püüdes tuua teid päästmisele?“

Päästearmee kongressid Rootsis ja Soomes.

Rootsi salvatsionistid otavad huviga 50-a. juubelikongressi, mis peetakse Stokholmis 8.—13. juulini s. A. Juubelikongressi tuleb juhutada staabiüleml, komandõr Henry W. Mapp abikaasaga. Pääle nende võtavad osa kongressist komandõr Rich, komandõr Larsson, kolonel ja pr. Blomberg ja paljud teised välismaade salvatsionistid. Ka esineb juubelikongressi ajal Rootsi staabierkester, kes hiljuti külastas meie kodumaad.

Soomes peetakse 41. aastakongress 29. juulist 4. augustini Helsingis, ja Eesti salvatsionistid ning Päästearmee sõpru huvitab teada, et Soome kongressi juhutavad Päästearmee kindral ja proua Higgins. Kongressi ajal toimub ka meie endise juhutaja, Soome üldsekretäri, kol.-leitn. Gordon Simpsoni laulatus kapten F. Balsaitsiga Lätist. Kapten F. Balsaits ühes õega, kes samuti salvatsionist, on külastanud Eestit mõni aeg tagasi.

Juhtumisi Asutaja elust.

S ELLE kohta, kuidas Asutaja William Booth kasutas iga võimalust, et teenida inimesi ja tuua neid Jumala juure, olgu toodud paar näidet.

Kui Asutaja aastal 1895 külastas Winnipegi, elas ta kuberneri majas. Isikute hulgas, kes olid uudishimuliskogunenud, et näha vaeste prohvetit, leidis keegi noori tütarlaps, kes oli kuberneriproua erasekretäriks. Ta polnud ilalgi viibinud Päästearmee koosolekul ega ei teadnud midagi sellest organisatsioonist.

Kuna ta tahtis kindralit näha väga ligidalt, hilis ta kindrali too eeskojale ja pillus läbi prao tupa. Äkki avanex üks laialt, ja Asutaja seisis tema ees. Ta kasutas võimalust, et kõneleda tütarlapsega, ja kohe leidis aset järgmine lühike kõnelus: „Kas teie olete päästesõdur?“

„Ei.“

„Teie saate ühel päeval ohvitseriks.“

Olles külvanud selle seemne, kadus kindral jälle oma tuppa ja jäätis tütarlapse ühes oma mõtetega. Kui imelisel on see esime kasvunud, näitab tõsiasi, et too omamõde erasekretär on praegune komandör-leitnant!

Kord pidi Asutaja sisse õnnistama major Dowdley Sunderlandi diviisiohviteriks. Asutaja tuli linna paistetanud jalaga. Lõomas tugev lumetorm, ja ainus liikumisabinõu, mis oli tarviliku, oli ühe müürsepa käru. Ja kui Asutaja oma haige jala tõttu ei võinud jooksta, lasi ta ennast sõidutada koosoleku saali juure — lükkatavas kärus — tema pikad jalad rip-

Mõtle oma hingele!

pusid kangelt üle ääre. Koosoleku ruumi jäi ta kogu päevaks, kõneles kolmal koosolekul tooli istudes ja õhtul lasi end samas käru sõidutada oma korterisse. Selle juhtumise jutustas Asutaja kord ise „Kristliku Misjoni“ lehes.

Kord juhatas William Booth Hamersmithis, Inglismaal, nädalalõpu koosolekut. Pühapäeva pärastlõunast koosolekut juhatas sir William Bull, kes oli ilmunud oma abikaasa saatel. Koosolekul viibijad võisid näha ka, kuidas William Booth, kellel alati oli suur mure vaeste kahtsesümboolilise olukorra pärast, seletas pärastlõunast koosolekul käis tervelt tund ja üks veerand platvormil edasi-tagasi, toetas oma käe käsipuule, kummardus vahevahel ettepoole, pani käed seljale, ja olles kirjeldanud tabavalt ja ülevahtlikult vaeste olukorda, haaras teda kaastunne. Tema hää värises sügavas osavõtus, tema kogu sirgus täies pühkuses ettepoole, ja kui ta siis mõlemaid käed üles tõstis, seisus ta nagu tõeline prohvet. Ta pöördus pooleldi koosoleku juhataja ja pooleldi teatrilt täitva rahva poole, ja hüüdis tumdusriikka häälega: „O, sir William, sir William, sir William, mida meie peame tegema?“ Juhataja ja koosolejad istusid sõnatult; kõikide liigid olid kindlunud kõnelejale. Liigutuse ainsaks märgiks olid nisarad, mis võimalisid paljude koosolejate palgeilt.

Pea meelepettumusi, ja ära usu, et kogu maailm on kuri ja pahatahtlik.

„Piibel, mille ema kinkis mulle.“

P ROUA MARSTON oli uhke ja ilmalik naine. Ta oli ka väga rikas, kuna tema abikaasal oli rohkesti õnne Alaska kullakaevanduses. Väikeses Ontario linnas, kus ta elas, oli proua Marston sellepärast väga tähtsaks isikuks. Ta käis tavaliselt kirikus, päämiselt sellepärast, et nõnda toimida oli väga kombeäärane, kuid tõeliselt südameusult ja oma väga kaugel.

Kuid ühel õhtul imelisel kombel leidis teed tema südamesse süütundmise nool.

Ta läks parajasti koju naabrite juurest külas käigult, kui tema kõrvu kostis kummaline trummihääli. „Ma arvan, see on Päästearmee,“ ütles ta enesele. „Hüva, peatun pisut ja kuuln seda.“

Oli väga pime õhtu, jalutajaid palju, ja tähelepanematult asus ta salvatsioonistide lähedale, oodates teatava muigega nende järgnevat tegutsemist.

Sääli oli neid vaid kaks — kapten ja trummilööja, kes vaheldamisi laulsid ja kõnelesid. Proua Marston oli mõjutatud nende sõnadest. Aga kaula! mida laulis kapten? Ta laulis laulu „piiblist, mille minu armas ema kinkis mulle“.

Kui laul lõppenud, marssisid kaks salvatsioonisti oma väikesesse koosolekuruumi. Nad mõlesid vaevalt, millise mõju olid jätnud nad selle linna rikkaima ja uhkeima naise südamesse.

Proua Marston oli rohkem kui liigutatud laulust, tema südametunnistus ärkas, ja ta tundis end väga süüdlase naisena, jätkates koduteed. Ta tundis süüdi, et oli põlanud Jumala

See tuletagu meele teile üht teist Meistrit.

K ELLELGI väga osaval mehel oli kohustuseks värvida vaase, mis tulid potisepa juurest. Ühel päeval, tehes oma tööd kindlusest käega, asetas ta värvi nii ebatasasel nägusale vaasile, et pärast põletamist oli vaasi sinine värv ühel poolel palju heledam kui teisel, kuna tumedama ja heledama värvi vahe oli väga tuntav. Niipea kui see saabus põletisahjust, kõrvaldati ta kui kõlbmatu, ja vedeks kua riivil teiste rikute esemete kõrval.

Ühel päeval tuli tööde juhata-

„Ja riist rikkus ära ... ja tegi selle jälle teiseks riistaks.“ (Jer. 18:4.)

sõna ja keeldunud teenimast Jeesust Kristust, ja see sundis teda kahtsusele.

Jüdes koju, hakkas ta viibimata uurima piiblit, mille temale ema kinkinud mõni aasta tagasi. Vana daam oli juba kaua aja eest lahkunud, ja tema vilmsed aastad kurvastas mõte, et tema tütar keeldus uurimast piiblikirja ning selle kaudu õppimast elu teed.

„Piibel, mille ema andis mulle,“ ütles proua Marston, lehitsedes piira raamatut. „Ma pean kord hakkama lugema seda.“

Siis luges ta: „Tulge minu juure kõik kooramatud ja vaevatud, mida arvan, see on Päästearmee.“

Jumal oli kõnelanud. Proua Marston pani tähele seda.

Järgmisel õhtul läks ta Päästearmee koosolekusaali esimest korda oma elus. Koosoleku lõpul põlvitas ta kahtsuspungile. Viimaks, pärast aastaid sõnakulmatust ja kõrkust, tundis uhke naine end väikese lapse- ja tuli Päästja— juure, et saada rahu.

Linnarahvas oli üllatatud, kueldes seda uudist, ja nad olid rohkem veel üllatatud, kui mõni nädal hiljem hiljuti põbrnu ilmus nende juure täies Päästearmee vormis ja pakkus osta „Sõjahüüdu“.

Proua Marston jäi mitu aastat Armees hääks sõduriks, aialdas väikest korpusi oma mõjuga, ajaga, annetega ja rahaga, ja suri viimaks säielises kindluses igavese elu üle.

Ja see muudatus sündis laulu läbi, mida lauldi pimedal õhtul näiliselt arvamises, et polnud selle laulu kuulajaid.

ja meister ruumi, kus seisid rikute vaasid, ja see nurjunud vaas puutus temale silma. Ta nägi võimalusi selles. Tema ettekujutuses see korrapäratu joon, kus helesinine kohtas tumesinist, tõi esile kõverduis ja teravusi mägiahelikus. Nii võttis ta vaasi töökojast ja osavalt maalilis sellele hobusemeeste salga, kes tuleb üle mägede teisele poole, ja kui ta oli lõpetanud oma töö, vaas põletati uuesti, saades suurepäraseks kunstitööks, mille äri saatis kui oma töö näite kuulsale näitusele.

Ja see kannis ese oli kord ära visatud! Pange tähele päälkirja, mis on pandud sellele kirjutisele

Usk, mitte tunded.

Kirj. proua komandör Brengle.

„Oh, sina nõdrausuline, mispärast oled sina kahevahel!“

Matt. 14:31.

Ei ole kirjutatud, et Peetrus oleks kunagi tunnistanud ühel koosolekul: „Kolme aasta eest elasin ma üles-alla kristlikku elu, enne kui sain sinu.“ Kuid ta võis nõnda küll tõgumida, ja läbielamus järel on näiteks seletud, mida ta mõtles. Kuidas usk ja kahtlus võistlesid Peetruse südames, kueldes oma Päästja häält.

„Mina olen see,“ ütles Jeesus, „ärges kartke mitte.“

„Issand, kui sina see oled,“ hüüdis vastu uskmatu jänger. „Ei et tunne mõistet „kui“; aga käsu päale astus Peetrus laevast välja, tundmusest hoo, mis segatud vähesse ussu.“

Seni kui ta hoidis oma silmad Jeesusel, läks kõik hästi. Kuid pärast mõnda harjumatu sammu kadusid tundused ja ta hakkas ära sama oma ebasoodsast olukorrast. Ta oli mõelnud Jeesusele ainult välja astudes, ja selles peitus jõud, milles ta võis olla sõnakulelik Jumala käesle, mille täitmine näis olema võimatu.

Kas Peetruse läbielamus ei sarnane kuidagi sinule? Oma ümberpöörmisel sa läkdid põomuga välja armastusesse oma Issanda vastu ja sa ei lasknud oma meelde tulla ilmalikke mõtteid; sa olid valmis täitma kõiki Tema käse ja ei mõelnud muudele asjadele; ja jälgisid Tema tahtmisele niisama loomulikult kui teras kõige tõmmatakse magneedit. Ja siis kui su esimene tulidus mõõdus, algasid sa panema tähele inimeste kõnelusi ja tuule puhumist. Just nõnda-samuti kui Jeesus tegi laevad, mis kandisid Peetrust, kui ta uskus Temasse — see t, Temata ei ole ühtegi tehtud, mis sehtud on! — nii on ka kõik olukorrad Tema kästus- sõnad oleksid annud sulle jõudu minna edasi kõige peale vaatamata, just niisama kui need sõnad oleksid kannud Peetruse üle laineid, ehk küll nad oleksid võinud olla mägede kõrguse sarnased.

Aga sa laeksid oma pilgud pöörduda Temalt ja must tagakiusamine teavus või üks suurem raskuse laine hirmutas sind: sinu jõud nõrkes ja sa olid kui libikias ilma pürikesepaisteta; sinu harjumata usk kaotas oma nõrga kindipidamisega siis kui sa kuulatasid teisi ja pöörasid silmad ära Jeesusest, ja sa vajusid — kurb vaade inglitele ja kurvastav esakuju teiste noorte hingede, kes olid sinu ligiduses.

Oh, sina nõrgausuline, kas sa ei tahaks vabaneda kõigest, mis paneb kord-korra järele Jumalale vastu? Kui oleksid olnud minevikus nagu Peetrus järel, siis saa praegu nagu Peetrus oli pärast nelipähi — kes võis Püha Vaimu läbi pidada tema tööst ja täita oma elus Jumala tahtmist.

PÄÄSTEARMEE JÄRELUURIMISE BÜROO

otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tänavad kogu maailma ümbritsevat Armees organisatsiooni, on korda läinud paljusid leida. Maks: Eestis — Ekr. 3.— Välismaal — Ekr. 5.—

Address: Riga, Valdemara iela 33-9. Tallinn, U. Sadama t. 11-a. Vaksali pst. 8-a, Tartu, Tähe 124.

O Koto Sani armastus.

Jutustus moodsast Jaapanist.

TING, ting, ting, kõlas kelleke, kui üks avati. „Gomen nasai,“ (palun vabandage) ütles hääl!

Naisohvitser, kes oli alles lühikest aega Jaapanis, kutsus mõlemad jaapani tütarlapsi märkide abil, sisse astuda. Nüüd istusid nad kolmekesi ja naeratasid omavahel, sest nad ei osanud üksteisega kõneleda. Tütarlapsed ei mõistnud inglise keelt, naisohvitser ei osanud jaapani keelt. Äkki tekkis õnnelik mõtte. Naisohvitser tõi sõnaraamatu. Selle ja paljude liigutuste abil selgus lõpuks, et mõlemad olid õed ja et vanem otsis nooremale inglise õpetajannat. Lõpuks meelustus neile, et üsna läheduses elas keegi jaapani daam, kes oskas inglise keeles kõneleda ja kindlasti oleks nõus tõlkima ohvitserile. Seda ta tegigi ja seletas õdedele, et naisohvitser on praegu väga koorumatud jaapani keele õppimiseks ja õpetuse enesele võtmiseks, aga et ta hiljem, kui pääkorter seda lubab ja selleks aega jätkub, tahab meelidi aidata külastajaid.

Kui naisohvitser oli veel laulnud mõned päästmislaulud flöödi ja kontsertina saatel, lahkusid mõlemad jaapanlannad.

O Koto San, noorem tütarlaps, sai sügava mõjutuse sellest väikesest pilguheitmisest Päästearmeele. Tema südames tõusis igatsus, neid võrardi inimesi lähemalt tundma õppida. Ta kõneles selle üle oma õega. „Ma tahaksin teda väga jälle näha ja kuulla.“

„Eks sa mine siis sinna, väikseke. Sind ajab taga vaid su lapselik uudishimu,“ vastas vanem õde.

„Kas tohin tulla sagedamini?“ küsis O Koto San tõlgi kaudu oma järgmisel külastajal. Ta oli kaasa toonud ohvitserile väärtusliku ehte juuste jaoks.

Ohvitser tänas teda viisakalt, kuid seletas ühtlasi, et salvatsionistid ei kannata ehteid. Tähesd univormi krael tähendavat „Päästmine“ ja ei olevat mitte ainult ilustus.

See huvitas O Koto Sani väga, ta oli rõõms kindlustuse üle, et tema uus tuttav tahab teda sageli näha.

Varsti pärast seda sai naisohvitser käsituse Tokiost lahkimiseks ja O Koto San kadus jälle suurinna askelusse. Kord nägi teda naisohvitseri jälle. Ühes templis peeti mingit pidu. O Koto San võitis osa sellest; ta oli riietatud viirvendavasse siidisse, nagu oli puuderdatud, juukseid kõrgele kähardatud, huuled punaseks mingitud. Ta vestles elavalt kellegi teise noore tütarlapsiga. Naisohvitser ohkas, nähes teda selles peseltnkonnas. Kuid O Koto Sani südames põles sellest hoolimata veel esimene armastus võõra Päästearmele vastu.

Möödus pikk aeg. Leidsid aset paljud põõrmised Armeel läbi. Siis naisohvitser tuli tagasi Tokiosse, ja linnaosas, kus elas O Koto San, avati uus koosekulete-ruum. Varsti päle oma saabumist külastas ta O Koto Sani. Viimane oli väga vaimustatud.

„Ma armastasin Armeel esimesest päevast päle, mil tulime teie ukse taha,“ ütles ta. „Kui olite lahkunud meie juurest, jätkasin teateid kogumast Armeel üle. Ühel õhtul olin ma vabahoikukoosolekul ja jälgisin marssi saali juure. Sellest päle külastasin järjekindlalt koosolekuid. Olles tunnud, et sain aru kõigest, tuln kahetsuspingi juure. Ma palusin päästmist, ja nüüd olen ma alati nii õnnelik. Olen rekkid, ja kui teie kord jaapani keelt parem valdate, tulen teie juure ja jutustan kõik. Ma mõtlesin iga päev teie päle ja ei uskunud iialgi, et meie jälle näeme, enne kui kohtame taevas. Kuid Jumal on olnud meile nii hääl, ja on kinkinud meile jälle nägemise, ja nüüd läheme üheskoos taevasse.“

O Koto San, ühe paganlise perekonna noorim võsu, sai hoolimata

kohas külastas ta lähemat korpost. See asus väga kaugel kodust ja oli üsna väike. Sellele vaatamata jätkas ta võitlust. Õhtu õhtu järele läks ta välja ühes kapteniga, vanema mehega (vähesed sõdurid ei võinud sageli osa võtta koosolekuid), ja kuna kapten lõi trummi, kandis O Koto San lippu, plakatiid või suurt jaapani laternat pambusrida otsas.

Kapten ja O Koto San laulsid vaheldumisi ja andsid tunnistust, palvetasid ja marssisid. Nad ohverdasid endid, et oma kaasmaalasi tuua Jeesuse jalge juure.

O Koto San võitis enesele ülesande, koguda annetusi Päästearmele töö hääksi. Olles saanud loa oma vanematelt, võeti ta vastu kadetkooli. Kuid oli veel üks takistus: jõukas noor ärikes tahtis abielluda temaga ja pöördus tema venna poole. „Sel-

ASUTAJA

esimene jutlus.

Noorsoole pakub kindlasti huvi alljärgnev väljavõte Harold Begbie raamatust „William Boothi elu“.

Noor William Booth jutlustab.

PRAGU elab Nottinghamis keegi väga vana naine, kes tunneb Boothide perekonda Sineiontis ja mäletab esimest jutlust, mille pidas William Booth. Ta andis mulle teateid selle jutluse kohta (kirjutab Harold Begbie oma Armeel asutaja eluloos), ja kirjeldas koosolekuid urtsikus, seejuures tema hämarad silmad särasid helgelt läbi pakside prillide ja tema näol imnes sügav rõõm.

„Esimene jutlus, mille ta üldse pidas,“ ütles naine, „oli Kid Streetil. Ma mäletan seda väga hästi. Koosekulete väikeses urtsikus. Oli kell 8 õhtul, ja ta oli tulnud otse oma töölt. Lauale oli asetatud kast põhijaga ülespoole nagu puuli; piibli mõlemal poolel seisis kaks põlevat küünlalt. Uks oli lahti, ja vaesed naised tulid väikesse tuppa, tuues kaasa oma toolid. Eeskojas seisis jõuk inimesi, kes kartsid sisse tulla, kuna nad oleksid siis ümber pöördunud, kuid olles huvitatud sellisest muest usu kuulutamise laadist. Nad täitsid eeskoja, hulk inimesi, kes ulatus tänavale. Willi Boothi jutlus, — oh, kuid väga ma seda mäletan! — oli väga tundeline ja mahe, suuresti erinedes mõnest muust jutlusest, mida ma kuulnud teda ütlevat rahvale. Ta kõneles väikeste laste käima õpetamisest. Ta kirjeldas, kuidas nad komistavad ja pesasegu kukuvad pikali. Ta ütles, kui raske asi oli väikestele lastele õppida tarvitama oma kehaliikmeid, usaldama oma väikesi jalgu ja julgelt edasi astuma. Ja siis ta küsis, kas mõni ema, valvates oma laste esimesi kõndimise pingutusi, saaks pahaseks lapse eesküsimist, tõreks temaga, kui ta vaarub, istuks liikumatult, kui laps kulub maha ja teeb häda enesele. Siis ütles ta, et on sama raske elada ustavalt kristlikku elu, ja et meie peame alati olema valvel avitamas inimesi, eriti need, kes on just alanud seda elu. Meie peame neid aitama üles, kui nad kukuvad. Valjud sõnad ei aitaks neid; väikesel istumine ei tooks neile abi; meie peame minema ja tegema midagi, et nad võiksid kõndida otsestelt.“

Naine jutustas mulle ka, et ta kuulis ühe Boothi varemata jutluse avalikult tänaval. See oli Punase Lõvi tänaval, ja teda ümbritses jõuk väikesed inimesi.

„See oli väga eriline jutlus,“ tähendas naine. „Ta kuulutas oma valju häälga, et kõik maailma kannatused ja häüed tulevad natust. Ma mäletan, kuid ta ütles: Sõbrad, ma tahan esitada teile hingedeile mõned tähtsad küsimused. Kas on

(Järg 7. lhk.)

Jaapanlannad Päästearmele ruumi esisel.

kõigest vastupanust päästesõduriks, seisis vahvalt Jumala ja Päästearmeel eest, elas Jumaliku elu oma kodus, palvetas, laulis ja andis tunnistusi. Jumala. Vaim oli teda valitud. Kuigi ta armastas oma vanemaid ja oma perekonda südamluult, oli armastus Kristuse vastu suurem. Tal oli palav soov, saada korpusekadetiks, minna kadetkooli Tokiosse ja lõpuks võidelda ohvitserina. Ta palvetas ja õppis usinasti. See tähendas temale palju ohverdusi ja vahvust, et läbi viia kõike, mida nõudis Päästearmele.

Sel ajal asusid tema vanemad linna teise ossa, ja O Koto San pidi eralduma oma korpusest. Oma uues elu-

le pole mõtet,“ vastas vend kohe. „Tema kuulub Päästearmele, ja tema igatsuseks on, kogu oma elu pühendada teenistusele Päästearmees.“ Noormees otsis enesele teise pruudi, ja O Koto Sani vend jutustas üle sellest hiljem.

O Koto San naeratas. „Ma ei tahaks elada iseenesele ega omada palju raha. Ma tahaksin elada Päästearmees ja töötada Jumalale ning oma rahva päästmiseks. Olen väga rõõms, et sa minu asemel andsid õige vastuse.“

O Koto Sani armastuse lugu on vaid üks paljustest imelistest jaapani jutustustest eneseohverdamise üle Kristuse pärast.

Mööga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid juulis.

Lunka.	16. L. 5:12—26
1. R. 1: 1—12	17. P. 5:27—39
2. L. 1:13—23	18. E. 6: 1—11
3. P. 1:26—38	19. T. 6:12—26
4. E. 1:39—56	20. K. 6:27—38
5. T. 1:57—66	21. N. 6:39—49
6. K. 1:67—80	22. R. 7: 1—10
7. N. 2: 1—20	23. L. 7:11—23
8. R. 2:21—35	24. P. 7:24—35
9. L. 2:36—52	25. E. 7:36—50
10. P. 3: 1—9	26. T. 8: 1—15
11. E. 3:10—22	27. K. 8:16—25
12. T. 4: 1—13	28. N. 8:26—39
13. K. 4:14—27	29. R. 8:40—56
14. N. 4:28—44	30. L. 9: 1—11
15. R. 5: 1—11	31. P. 9:12—22

Palvained.

Juuni 3. Ameerika Ühendriigid.

- „ 10. Elupääste skandid, gaardid, hundipojad ja päiskeiрид.
- „ 17. Maad, kus Päästearmee ei tööta.
- „ 21. Meie samaritiline töö.
- „ 24. Loomadega inimlikult ümberkäimine.

„SÕJAHÜÜD” VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 35 — Juuni 1932.

Ohvitserid:

Ltn. V. Muul 35 eks., ltn. M. Bleses 25 eks.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. E. Vikmann 50 eks., seers. A. Reismann 50, laekur J. Kütt 30, seers. E. Niemann 30, sekr. A. Tuisk 30, nekr. E. Kuuskmann 30, envoi L. Bakul 25, seers. L. Rattik 25, seers. F. Leemann 25, k.-k. A. Matveus 25, sõd. E. Alberg 25, k.-k. H. Panso 25, nekr. L. Veitenberg 25 eks.

Korpuste aadressid:

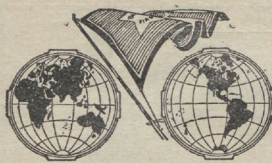
Tallinna I korp. U. Sadama t. 11-a. Ensain N. Petersson, ltn. V. Muul.
 Tallinna II korp. Vaksali pst. 8-a. Ensain S. Ambrosen, ltn. H. Eimann, ltn. M. Bleses (samaritiline punkt).
 Tartu korp. Tähe tänt. 124.
 Ltn. J. Matveus, ltn. S. Muusekant.
 Võru korp. end. allohv. kasinos. Leitnant K. Bernadt.

Asutaja esimene jutlus.

(Algus 7. lhk.)

mõni teie seast jätnud lapse kingadeta nende väikeste jalgade jaoks? Kas istuvad praegu teie naised ilma rahata pimedas toas, oodates teie koju tulekut? Kas lähete siit kõrtsi, et maha juua raha, mida teie abikaasad vajavad toiduks ja teie laste jalanõude jaoks? Kõike jutustas ta umbes selliselt. Siis luges ta mõned kutread wesyeyani laulust, milles kutsutakse eksijaid ja joomareid Kristuse pärast jätma oma patu.

Ma mõtlen, et pole olnud ialgi sellist julustamist avalikult tänaval. Ma mäletan, kuidas teda teotati ja kuidas ta seda kannatas. Kord, kui ta jutlustas tänaval, keegi mees lakkas kuulamast teda, vaatas üles ja sirutas välja oma rusika. Julustaja poole, hüüdes: „Sina peeti! Sina peeti!” William Booth vaatas tema poole ja ütles mahedad hääled: „Seiber, Jeesus suri just sinu eest; sõsata, ja sa päästetud!” Ta oli alati selline.”

Lõuna-Ameerika. Brigadör Johanson (endine Päästearmee juhataja Eestis) lõpetas oma 5-nädalise ringreisi Boliviias ja Põhja-Ciillis. Koosolekult pöördus tagasi oma patrioteid ja pühendasid endid Jumalale. Ühes valitsuse abiga on Päästearmee aidanud sel talvel enam kui 200.000 inimest. Meie supikõik on häa vahend vaele aitamiseks.

Bombey. 1931. aastal olid Päästearmee ohvitserid 196 juhusel kohtus kui kaebelaste eestkostjad; 51 korda on külastatud vanglat, 541 juhusel räägitud vangidega. Pääle selle on külastatud veel teisi vanglaid Bombay ümbruses.

India ja Ceylon. Sel aastal on mõeldud 50 aastat ajast, mil ausse tõestatud komandör Booth-Tucker algas esiteks „Tubelaste” kogu Indias ja Ceylonis (töötab olla häa ja õnnisturikas aasta. Vaadates seda tõepõlgu, peab tahtmatult mõtlema sellele, kuidas Jumal teeb oma imeid sellel usulisel pimedal maal.

Rahvusvahelisi teateid.

Lõuna-Aafrika. Kikyu ümbruses ehitasid maarahvas ise endile maja ja palusid, et Päästearmee avaks nende korpuse. Mõõdunud küll täitus see igatsus. Korpuse avamise pühapäevaks tulid otsisid 12 hinge vabadust patust ja võtsid Kristuse oma elujuhiks.

Aafrika, Pretoria. Komandör Turner külastas pidalitööstiste asunust, milles elab umbes 1000 haiget, kes külastasid suure hulgaga sõnumit „surest arstist.”

Komandör külastas ka Pretoria vanglat, kus 200 vangil ümber kuulsid päästesõnumit. Mõnel vangil võis näha riiete küljes Armeed värve, nemad — ümberpöörnud — olid vanglast võetud vastu päästesõnudeks.

Üks vangidest, Päästearmee sõdur, tunnistas teiste vangide ees, kuidas Jumal imelikult teel puudutas tema südant Päästearmee kuulutuse teel, sel ajal, kui ta oli vangis, ja kuidas ta süda on elanud läbi muudatuse.

Meie võitlusväljat.

KORPUSTE TEATED.

Tallinna I korpusekadetid.

Õnnelik see noor, kes leidnud oma õnne, rahu, elusihhi Kristuses Jeesuses!

Tallinna I korpuses leidub hulga noori, kes on võetud vastu kui korpusekadetid. See on noorte hulk, kes leidnud oma Päästaja, kelle siht on võidelda patu ja saatana vastu. Meie oleme rõõmsad, kui võime koguda igal keskräidal õppetunne. Need tunnid, kus oleme kogunud piibli ümber, et rohkem tundma õppida meie imelist raamatut, peatuda selle igaveste tõdede juures, on olnud õnnisturikad. Samuti oleme võinud omada teadmisi Päästearmee töö kohta, ja milline peab olema õige salvatsioonis.

Ühel pühapäeval oli k-kadetidell võimalus olla Piritall ühes meio juhi ensain N. Peterssoniga. Rõõmsad ja õnnelikud olime sääl. Samal ajal, kui korpuses oli pühitsuskoosolek, kogus meie juhataja meid ja pidas pühitsuskoosoleku sääl. Meie mõteld juhtiti sellele, kuidas meid ja pidas hoida puhast südant. Ilus oli see tund Jumala suures loodustemplis.

„See on auline, et võidelda Jeesuse eest!” nii tunneb seda iga korpusekadetid.

Jumal õnnistagu k.-k. brigadiid!

K. k. Hilda Olo — Auguste Katvel.

Tallinna II.

Laupäeval, 11. juunil pidasid üheksa päästearmeelast Paldiskis lühikesee koosoleku, kus luteri kogudus lahkel avas meile oma palvela ilma üürta. Osavõtt ei olnud väga suur, aga siiski avaldati huvi meie koosoleku vastu. Pääle koosolekut külastasime vanadekodu ja lalusime Armeed laule.

Pühapäeva hommikul sõitsime laevaga Väikse Pakri saarele. Sinise mere ja taeva vahel imetlesime loo-

sõitma. Turule oli suur rahvahulk kogunud, ja sääl pidasime oma viimase koosoleku. Kähu tundes pidime jätma rahvahulga ja rattasime rongile. Tähtsime küll veel viibida nende juures, aga kohustus tõmbas meid kiirrongiga Tallinna poole. M. B.

Noorsoolegion Tallinna I korpuses.

Rõõmuga nägime, et meie hulk kasvab noorsoolegionis. Koosolekut oli alati saali täis väga suure hulgaga kuulajaid noori. Tundisime, et oleme suru elurõõmsa perekonnale, kellele on siiski elada kõrgemale ideele, ükski neist ei läinud meie koosolekut kunagi kurvana ära, vaid oldi rõõmus selle ilusa õpetlikult ja kasulikult mõda saadetud õhtu üle. Mõõdunud kursuse kava oli kõigiti huvitav. Meil oli võrkeelte õppetunde, laulu- ja muusikaproove, kirja-, küsimuste ja vaimulikud õhtud. Iga kuu oli ka teoõhtu, see kujunes alati noortele väga häaks ja vaitküllaks, enamaheline laul, muusika ja mimesingused arutused, tervitused jne. See kõik lilledega ehitatud laua juures mõjus nii, et ükski ei saanud jääda külmaks pealtvaatajaks.

Pääle selle oli veel iga kuu kord demonstratsioon. See oli noortele huvi tulipunkti. Suure vaimustusega oldi alati kaasas. Laulud, deklamatsioonid, kiratradid suurt huvi kuulajate, paljud noored tulid kaasas, ja vanade külastajate huultel võis lugeda sõnu: „Oleksin ma veel noor.”

Kursuse lõpul korraldasime väljasõidu Iruisse ja Kosele, kaasa tulid ka korpuse sõdurid. Mõlemas kohas pidasime koosoleku, rahvas oli huvitatud, isegi mitne kilomeetri kauguselt oldi tulnud kuulama. Jumala õnnistused oldi kaasas, kõigil välises hinges nooruse rõõmu ja halleluja, hingest ja juust lauldi rõõmsaid viise, kui tagasi sõitsime. N. L. sekr. A. Tuisk.

KOORID.

1. „: Ma tüürin taeva pool! „: Mu Päästaja minuga taevas on, Ma tüürin taeva pool.”
2. Oh mis rõõm, veri patust peeb meid!:
3. Issand, sinu jalge ette Alanduses laskun ma, „: kuuldes kõike, mis mul kohus, Päästaja tahtmist täites ka,“
4. Jeesus kõikide tarbeid tunneb, Kaasas aidades oma kaibed, Jeesuse sarnast ei leita sõpra, Ei, ei, ei, ialgi!
5. „: Ainult ristitee koju viib! „: Nüüd ma selgelt näen, Kui ma koju läen, Et ristiteel koju saan.

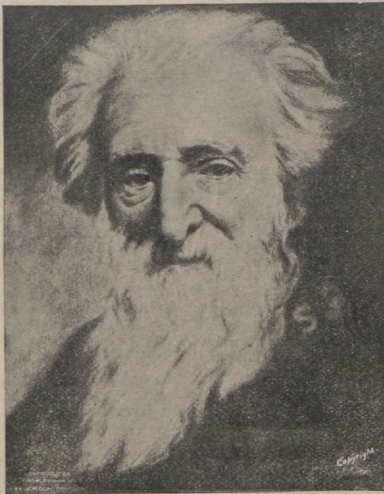
Rongikäik rootsi staabiorkestriga algab suurelt tulult, (Kirjeldus 8. lhk.)

Kongress Lätis ja Eestis.

Suure igatsusega ootasime kõik, salvatsioonistid ja Päästearmee sõbrad, aastast kongressi rahvusvahelise sekretäri, komandör-leitu, Cunninghami juhatusel ja rootsi staabiorkestri külaskäiku Riias. Esmasp., 13. juunil oli tervituskoosolek staabiorkestrile. Kesknädal algas kongress tegelikult — tervitussõnu ja telegramme oli saadetud luteri kiriku pääpiskopilt, siseministrilt, Riia linna pääl ja Riia linna sotsiaalosaakonna sekretärit. Meie hulgas viibis lugupeetud Inglise saakonna sekretär, kes rääkis lahkeid ja hindavaid sõnu Armele üle. Koosolekust võttis tegelikult oma rootsi staabiorkester oma valmistavate viisidega ja lauludega. Lõpuks rääkis komandör Cunningham Päästearmee üle. Sõnum Jumalast tungis inimeste südamesse ja mitmed tulid pisarsilmil ette kahtsuspingile ja otsisid Jumala päästvat armu. Neljapäeval ja reedel olid meil hommikul ja päälõunal kinnised koosolekud ohvitseridele ja Issanda Vaim oli meile väga ligi. Neljapäeva õhtul oli avalik päästmiskoosolek. Reede õhtul oli koosolek sõduritele, nekrutite ja sõpradele. Jumala Vaim töötas vägevasti. Mitmed uuendasid oma töötusi Jumalale ja sõprusside muutus tugevamaks.

Laupäeval jällegi avalik muusikajumalateenistus. Pühapäeva hommikul kell 8 oli suur laul rahvast kogunud palrekoosolekule. Hiljem oli meil päästuskoosolek. Päälõunal rongikäik ja vabaõhu koosolekud esplanadil kell kolm ja kell kuus p. l. Õhtul suur päästmise demonstratsioon kongressi saalis. Esmaspäeva õhtul oli veel viimane lahkumise muusikajumalateenistus. Kõige selle aja jooksul meil oli rööm näha 153 hinge, kes otsisid päästmist ja pühitust.

Teisipäeval, 21. juunil külastas rootsi staabiorkester Tartut. Koosolekut juhatas staabikapten Bernsten Rootsis, kes viibinud üle 17 aasta misjoniväljal Koreas ja Jaapanis. Koosolek pakkus palju huvi kõigile koosviibijale. Kesknädalal jõudsid rootsi sellitselised Tallinna, kus algas esimene sarnane suuremõõdu — Eesti kongress. Kesknädalal oli vabaõhu koosolek suure kuuljaskonnaga Kadriorus. Säält tuldi rongikäigus Börsi saali. Koosolek oli huvitav oma mitmekesiste ettekannete poolest. Neljapäeva hommikupoole käidi väljas ja imestati Tallinna ilu — päälõunal otsas aeg suure eeskavaga. Kell 4 p. l. oli koosolek Nõmmel baptistide palvelas. Osa võttis ka diviisil komandör adjutant Lockyer. Väljas oli ilus ilm ja loodus oli meelitat, siiski leidus inimesi, kes viitsid oma aja kasulikul Päästearmee muusika jumalateenistusel. Kell 6 p. l. oli koosolek Tallinnas suurel turul. Säält marssisime — lüpad ja orkester esitotas — suure rahva saatel Tallinna I korpusesse. Vaatamata ilusale jaanipäeva õhtule, oli siiski neid, kes huvituvad Päästearmee ja selle ettekandest. Muusikahelid viisid meid tormisole morele kui ka haljale aasale kuulama linnulaulu. Mitmed sõidame tüsis küsimus: „Milla meid jõuame niie kaugele, et meil on omal sarnane orkester.“ Õhtul kell 10 oli meil veel viimane koosolek Piritla lossi varemetes. Vaiksel ja mahedalt kõlasisid heid kaugele-kaugele üle väljale. Ilus on teenida Jumalat vabas loodes! Ja reedel nad sõitsid juuba ära — palju rahvast oli kogunud sadamasse. Mängiti Eesti, Rootsi, Läti ja Inglise isamaa laule ning veel mõud Armele viisi ja laev lahku sadamast. „Nagemiseni!“ hüüti tagant järele. Koosolekuid peeti veel edasi reede hommikul, päälõunal ja õhtul. Laupäeval oli avalik päästmiskoo-

ASUTAJA VAIM.

Lähike kokkuvõtte ühest kindral William Boothi kõnest aastal 1889:

„Üks asi, mida tegin neljakümne viie aasta eest (tema ümberpöörmisel); ma seadsin oma ette hingi ja olen hüüdnud valjult: Hingi! Hingi! Hingi! Kui kirikud ja jutlustajad ning õpetajad on astunud ja nad on piüdnud takistada mind ja hoida tagasi hingede juurest, siis piisib sõrmed kõrva ja ütlesin samal ajal: Ma pean saama hingi, või midu mu töö on tühine ja pean hukkuma.“

Kui kunagi on olnud tarvilik kõigile Päästearmee harudele, ohvitseridele ja sõduritele ristimist Asutaja vaimuga, siis see on just praegu tarvilik. Meil on nii palju kutseid puudustkannatajate juure, ja alati tulevad abitsijsid Päästearmee ohvitseride juure — meie igakües peame pida mees meie olemasolu pääpõhjust, mis on kooskõlas kindral W. Boothi mottoaga: „Minge hingede järele ja minge halvemate järele!“

Laulud.

1. „Võitlusse,“ kostab me auline hüüd, võitlusse kõik, võitlusse kõik! Vapramad sõdurid, ühdistas nüüd, võitlusse kõik, võitlusse kõik! Edasi julgelt kui ainus üks mees, maailma võitkem, sest Issand käib ees. Lauluga sammume tules ja vees, võitlusse kõik, võitlusse kõik!

olek. Selgelt ja tugevalt kõlas sõnum Kristuse tööst ja hinged otsisid päästmist. Pühapäeval peeti koosolekuid hommikul, päälõunal ja õhtul ning hinged uuendasid oma töötusi Jumalale ning teised otsisid vabastamist pattudest. Esmaspäeval oli peo viimane koosolek mitmete muusikalistel paladega. Oli kontsertina ja viiuli solo, trio klaveril, kornetil ja viiulil; suupilli ettekandest gitarril saatel Tallinna 2. korpuse sellitseliste poole, soolod, duetid, deklamatsioone jne. Aeg möödus, koosolek lõppes ja sellega ka terve kongress, kuld loomade, et selle tagajärjed elavad igavesti meie südames ja et taevariigil on enam võite nende koosolekute pärast. Edasi sõtta — Issand kutsub meid!

L. L.

2. Kõrves ja palava päikese maal võitlusse kõik! ; ; Pakases põhjas, ja lumede raal võitlusse kõik! ; ; Sõda on kuulatud kurjuse töö, kuninga sõdurid, möödad neil võel lehvivad läikivald lahingu õel. Võitlusse kõik! ; ; Tunde, mis kaovad, neid tarvita veel, võitlusse kõik! ; ; Päasta ka hingi, kes pattude teel, võitlusse kõik! ; ; Aeg möödub kiiresti, sammudes nüüd, taeva all varsti on kajamas hüüd: „Peigmees ju tuleb!“ siis kostab ta hüüd: võitlusel lõpp! ; ; 4. Selleni pääevani hüüame veel: võitlusse kõik! ; ; Mehed ja naised, tööd rohkesti veel, võitlusse kõik! ; ; Lõikust on küll, vähe töötajaid sääli, töötä miks seilaste turgude pääl? Väikesed ja suured, teil kõlab see hää! Võitlusse kõik! ; ;

KOORID 7. leheküljel.

2.

1. Kiitus, Issand, kiitus Sulle, kiitus kõigest anni eest, kiitus päevist, mis töid mulle, kiitus selle tunni eest, kiitus küldse suve särast, kiitus, et ka sügist löid. Kiitus kannatuste pärast, kiitus rahu eest, mis töid.

2. Kiitus, mis Sa ilmutanud, kiitus kõik, mis mõistnata! Kiitus kõige eest, mis saanud, kiitus eest, mis ma ei saa. Kiitus rõõmust valgel ajal, kiitus hädas abi eest, kiitus armus lepitajal, kiitus Sinu haavadest.

3. Kiitus sinitaeava pärast, kiitus pikselöögi eest, kiitus elupäikes särast, kiitus pimeduse eest! Kiitus võitlusse ja vaevast, kiitus saadud võidu eest. Kiitus tulevikul püevast, kiitus murdnud lootusest!

4. Kiitus illedest mu rajal, kiitus ohakate eest, kiitus seest, et käin Su najal, kiitus olgu südamest. Kiitus risti, mure hetkel, kiitus taeva õnnemaalt. Kiitus võitlusõpu retkel, kiitus, Issand, jäädavalt!

3.

1. Päästja risti juures vaikselt seisin ma, Ta vereväge tundsin hingse voolama. Kul jõgi, voolas Päästja arm, ja hingest kostis rõõmulaul, mu Päästija risti all.

Voolab, jah, voolab äja hingesse, Päästja armu meri täidab südame.

2. Päästja risti juures rahu leidisin ma, mu kurba südant võttis tema trööstida.

Nüüd sügis lõppend hingse sees ja kevad koidab südames, sest õnnelik igavest.

3. Hinges rõõmulüüdnud nüüd mul oitsivad, punased, valged, Päästja surmast räägivad.

Ta tõi mul hinge kevade, kus ikka paistab paikene ja rõõmustat südame.

4.

R. M. 152.

1. Sinu juure, Jumal, tulen, et saaks patust puhtaks ma. Minu südamest kõik vea pesu oma verega. Nagu laastu tormimerel kaua kahtlus paikas mind, viimaks tulen Sinu juure, patune nüüd otas Sind. Las' mu vaene, vaevas sõda lelab rahu Sinuga, las' mind ussu, Issand, käla Sinu järele lõpmata.

Võin uskuda Ta töotust, mu pärast vereallik keeb. Mu hinges Issand elab nüüd, mind patust puhtaks teeb.

2. Sinu sõnast kinni hoian, lootes Sinu armule. Oled ustav, selle pääl panen oma päästmise. Pimeduse väed jätan, et Sind, Issand, jälgida. Taeva valgust vastu võtan, edasi lä'en Isaga. olen õnnelik ja rõõmus, Jeesus päästab kõigest mind. olen õnnelik ja rõõmus, Jeesuses jääb puhtaks rind.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: envrl L. Bakul. Väljaandja: Päästearmee.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU AR.